

KIKAPA naša – náš druhý chrám

Les je Boží chrám. Pravda našich otcov, mám.

Keď tade prechádzali, pri obraze sv. Blažeja sa vrúcne modlievali.

Oddýchnuť si bolo treba a potom rýchlo do mesta.

Popredať, čo sa dá a doma to nechýba.

Peniažky vždy trebalo, žiť bez nich sa nedalo.

K tomu ešte sviečky, nite. Mladí, tomu neveríte?

Ako sa tu ťažko žilo, no v hrudi im srdce bilo,

verné Bohu, Márii, tejto čistej ľalii.

Modlitbou pri obraze Krista Pána zahojí sa každá rana,

najmä tá o chudobe a či inej porobe.

Zbožný ľud ten tulčícky ctí si predkov zvyklostí,

ktoré sa viažu aj k tomuto miestu, kade mali do Prešova cestu.

Kikapa naša, pamäť našich predkov, zhromažďuješ tu ľud už 71 rokov.

V tom Božom chráme, v tej krásnej prírode, ďakujú Ti vrúcne

a prosia, aby boli tomu miestu verní aj v budúcnosti.

Pán Boh žehnaj všetkých, aj tých, čo sú už vo večnosti,

že vďaka nim sa tu schádzame pri slávení najsvätejšej obety.

Kikapa naša – naša Gecemany.

Vďaka Ti Bože náš aj za to, že ste tu Otec arcibiskup zasa medzi nami.